

Llengües com el LAPAO

Ara que el govern d'Aragó ha decidit anomenar el català de la Franja amb el mateix nom que s'atribueix a un dialecte que es parla entre la Xina i el Tibet, el LAPAO, em demano si el lleidatà que he parlat jo tota la vida (molt més semblant al parlar de Tamarit, de Fraga o, fins i tot, de Vallderoures, que al de Barcelona o Santa Coloma de Farners) no deu ser una variant d'aquesta «Llengua Aragonesa Pròpia de l'Àrea Oriental» més que no pas un dialecte del català. Potser és que, en realitat, el meu poliglòtisme anava més enllà de dominar un parell de llengües i xapurrejane un parell més. Això per no esmentar el fet que aquesta nova llengua, el LAPAO, compta amb una llista d'escriptors (Jesús Moncada, Francesc Serés, Mercè Ibarz, Carles Terés o la meua companya de pàgina, la fragatina Susanna Barquín) que, d'inici, la situen com una potència literària de primera magnitud.

Ara que alguns polítics catalanòfobs de l'Aragó (com en altres moments han fet els blaveros de València o els peperos de les Balears, amb l'objectiu de no haver de reconèixer que parlen català) juguen a posar noms a la llengua pròpia del seu territori (del mateix aragonès volen que se'n digui LAPAPYP, és a dir, «Llengua Aragonesa Pròpia de les Àrees Pirinenca i Prepirinenca»), se m'acut que, o bé decidim que tots parlem LAPAO, o, posats a ampliar la varietat lingüística del nostre país, podríem importar la iniciativa i, afegint-hi un raig de creativitat onomàstica, anomenar el parlar de Lleida com a POPAT («Parlar Occidental dels Pagesos al Tros») o, per donar-li una mica més de glamur anglosaxó, quan s'utilitza només movent els llavis se'n podria dir també LIPDUB («Llengua llerdenca Pròpia d'uns Badocs»). A l'Empordà, on, segons una llegenda mai contrastada, s'hi pot sentir el català en estat més pur, hi parlarien CAS («Català Autèntic Septentrional»); a la zona alta de Barcelona, com tothom sap, si bé no han cavat mai un cavalló, utilitzen el XAPO («Xava Altisonant dels Pixapins Ostentosos»); i a Tortosa tenen com a llengua pròpia el PET («Parlar Ebrenc Tradicional»). A Manresa el COCC («Català Oriental del Cor de Catalunya»); i a Osona, naturalment, el FUET («Facultat Ufanosa d'Enraonar a Taradell»), que és la llengua que sempre han parlat -fixeu-vos-hi!— els integrants de la família que apareix a l'anunci de les tradicionals pizzes i productes de Casa Tarradellas. El COR seria el «Català Occidental de la Ribagorça»; i el CIM, el «Català que es parla entre Igualada i Manresa», és a dir, des d'Òdena fins a Salelles; el PAL («Parlar dels Alpicatins Loquaços») l'utilitzen els més pesats del meu poble; i, per tant, el nom de CATALÀ, si es veu necessari, el podem reservar per referir-nos a «Com Alguns Torracollons Anomenem la Llengua Autòctona».